

Nem akarok itt maradni, ez így nagyon nincs rendben, mondja Anna sírva, a szaruhártyáját vastagon fedi valami átlátszó, zselés folyadék. Ezt az ért tudom, mert a szemét nézem, a zöldes és vizenyős szemét, a rövid meredező

76 Hernyák Zsóka

KAPCSOLAT

pillákat, a dagadt bőrhályogot, a szemhéjat, amínél rondábbat eddig még nem láttam. Pedig szívesen látlak itt, mondom, miközben érzem, hogy hangszálaim megfeszülnek, rezonálnak, hogy a tüdőmből kiáramló levegő a szájüregemet elhagyva a hideg szoba levegőjében vibrál. A hang amit kiadtam, veszem észre, olyan volt, mint a majmok párzási hangja, éles, fülsértő és szemrehányó, vad és gúnyos, becsukom hát a számat, és mosom kezeim. Drága Anna, te vagy a mindenem, mondanám, de csukott számból hang alig jön ki, hümmögés csak, az is halkan, Anna pedig a tenyerébe temeti az arcát. Egyébként jól megvagyunk. A reggeli kávét mindig közösen isszuk meg, háromnaponta szeretkezünk, kivéve, ha Anna menstruál, olyankor nem szoktunk, mert Annát undorítja a menstruációja szaga, engem meg Anna undorít olyankor. Hétfévenként közös programokat tervezünk, Anna tornázik a nappaliban, én pedig nézem Annát, ahogy tornázik a nappaliban. Persze olykor vannak problémáink is, például most is, de hiszek benne, hogy egy jó kapcsolatban ezeket könnyedén meg tudják oldani a felek. A kompromisszumkézség fejleszthető, és Anna bőre is finom puha. Kinyitom a szám, remélve a legjobbkat, közben Anna krokodilkönnyeit nézem a frissen porolt üvegasztalon, arra gondolok, hogy Anna könnyeiben a vízen kívül valami más is lehet, mert foltot hagynak, és ez undorító. Közben megint meghallom a párzási hangot, ami biztosan majom hangja, de nem tudom, pontosan melyik majomé. Anna rázkódik, és a taknyát szívogatja, én a fiókban kotorászok, papírzsebkendőt keresek. A kezembe akad egy magazin, aminek a címlapján egy fekete gorilla vakarja a fejét, és én alaposan megnézem ezt a kivételesen nemes állatot, a szomorú, fekete szemeit, mosolyra húzódó száját. Úgy tűnik, nagyon kedves és jóra való ez a konkért példány. Anna kezébe nyomom a magazint, és rábökök a gorillára, mire abbahagyja a sírást és rám néz. A szemei vörösek és dagadtak, az ajkai mögül kivillanak sárgás fogai, a haja zsíros és kócos, és én majdnem biztos vagyok benne, hogy kettőnk közül Anna az, aki inkább hasonlít erre a gorillára. Nevetni kezdek, hogy Anna is tudja, hogy nagyon örülök a felfedezésemnek. Úgy tűnik, Anna annyira nem örül, mert üvöltetni kezd, ököllel a mellkasát csapkodja, majd letépi a nemes gorillát ábrázoló képet a magazintról. A képet az arca elé tartja, én belenézek a sötét és jámbor szempárba, és azt mondom, hogy mindenhogy tudlak szeretni, Anna. Majd a legjobb

tudásom szerint a nőstény majmok párzási hangát utánozom, hogy Anna is megértse, hogy mindenben támogatom. Úgy tűnik, nem érti, lapozgatni kezdi a magazint, a harmincötödik oldalnál megáll, értetlenül néz a lapokra, ez mi, ez szerinted mégis mi, üvölti, és az arcom elé tolja a magazint. A világ leghíresebb gorillája a korai beszéd jeleit mutatja, olvasom 77 fel Annának, hátha ettől megnyugszik. De Anna nem nyugszik, előveszi a hátzísákját, és becsomagolja a legfontosabb dolgait, a fogkefét, az illatos gyertyákat, és kimegy a konyhába. Két ember közötti kapcsolat legfontosabb építőköve a bizalom, Anna, ezt meg kell értened. A párok egymás iránti tisztelete sem elhanyagolható. A közös öröme az életben, a boldog emlékek és élmények, a legjobb dolgok, amik megtörténhetnek veled és velem, és úgy általában mindenkivel. Mondhatnám, köztünk a bizalom most gyenge lábakon áll, Anna, ugye hallod onnan is, amit mondok. Anna megint beront a szobába, és a hátzísákját mutatja felém, hogy nézzem meg, mi van benne, az illatos gyertyák és a fogkefe mellett három bugyi, egy zacskóban szalonna, és egy egész kenyér, amit reggeli után vettem vacsorára. Sok sikert kívánok neked az életben, biztos vagyok benne, hogy megtalálsz a helyed, drága Anna, mondom, kikísérem az ajtón, és átmegyünk az udvaron. Anna előttem cammog a kapu felé vezető ösvényen, a görnyedt hátát nézem, a nadrágjából deréktájt kibuggyanó haját, a hajából felém meredő, sűrű, fekete, göndör szőrt, aminél rondábbat eddig még nem láttam. De tudd, hogy az én házam mindig a te házad is marad, közlöm veled, és megállok körbe mutatok a kerten, a sűrű, méteresre nőtt zöld fűre mutatok, majd a fákat fojtogató indákra, és kilököm Annát a kapun. Viszont látásra, kedves Anna, ordítok ki utána az utcára, a hangszálaim megremegnek, és a tátott számat elhagyó rezgő és éles hang jelzi, hogy minden rendben van. Visszamegyek a házba, egy nedves ronggyal letörölöm az asztal üveglapjára száradt cseppeket. Megkeresem a gorillát ábrázoló képet, és egy rajszöggel az ággal szemközti falra tűzöm a többi kép mellé. Belenézek a tükörbe, és látom, hogy a szemem körüli bőr táskás és dagad. Úgy döntök, hogy néhány órát pihenek, majd ha felkeltem, még mindig marad elég időm, hogy levágjam a füvet az udvarban, és ha minden rendben megy, elmegyek a boltba kenyeret venni, mert úgy tűnik, elfogyott.